

res Ægteskab opløst ved Separation eller Skilsmisse, vil det medføre adskillige Udgifter og adskillig større Ulejlighed, end hvis det kan opnaas ved Bevilling. I de fleste Tilfælde vil det vel endogsaa være nødvendigt for de paa-gældende Ægtefæller at engagere en Sagfører, og det vil mange ikke have Raad til, thi selv om Sagførerne her i Landet er overordentlig billige, navnlig overfor Smaafolk, vil det alligevel medføre Udgifter, som de paagældende vanskeligt vil være i Stand til at afholde. Men jeg skal ikke stille Forslag om noget i saa Henseende. Det er kun en rent personlig Opfattelse, jeg udtaler, og jeg er paa det Punkt for saa vidt enig med den højtærede Justitsminister.

Reglerne om Skifte skal jeg ikke omtale nærmere. De træffer efter min Mening ogsaa i alt væsentligt det rette. For øvrigt har alle disse Regler om Vederlag til den anden Ægtefælle af Skifteejet eller Særejet ikke stor Interesse for Arbejderklassen. Disse Regler er nærmest givne for Overklassen. Det har naturligvis ogsaa sin berettigede Interesse, men da jeg nærmest taler om Lovforslaget ud fra den Klases Interesser, jeg har den Ære at repræsentere, lægger jeg ikke saa stor Vægt paa det. Jeg synes, som sagt, at disse Regler træffer det rette. Reglerne om Hensidden i uskiftet Bo har betydelig Interesse. Jeg kan ganske tiltræde den i § 141 foreslaaede Regel; jeg synes, den er ganske tilfredsstillende. Efter dette Kapitel bliver altsaa Hensidden i uskiftet Bo Hovedregelen, og jeg finder det ganske rigtigt, at Hensidden i uskiftet Bo kan finde Sted uden videre i alle de Tilfælde, hvor den først afdøde ikke positivt har modsat sig det ved at oprette et Testamente, som bevirker, at den anden Ægtefælle ikke kan hensidde i uskiftet Bo. Det bør være Hovedregelen, at man ikke skal have alle disse Formaliteter for at opnaa Hensidden i uskiftet Bo, som nu er nødvendige navnlig for Hustruens Vedkommende. Der er dog en enkelt af disse Paragraffer, som jeg er en lille Smule betænkelig ved. Det er § 152. Det bestemmes i § 152, at „enhver Arving er berettiget til at begære Boet skiftet, dersom den efterlevende Ægtefælle forsømmer sin Underholdspligt, saavel som naar den ved Vanrøgt af sine økonomiske Anliggender, ved Misbrug af sin Raadighed over Boet eller ved anden uforsvarlig Adfærd væsentlig har formindsket det eller har fremkaldt Fare for en saadan Formindskelse“.

Jeg er noget bange for, at det vil give Mulighed for, at chikanøse Arvinger forsøger at lægge Hindringer i Vejen for, at den efterlevende frit kan disponere over sin Formue eller over hele Boet. Saa-danne Arvinger vil meget let finde, at der foreligger Misbrug fra den længstlevende Ægtefælles Side, og derfor vil de i mange Tilfælde forsøge en Indskriden, hvor det i Virkeligheden ikke er paa sin Plads. Jeg ser saaledes paa dette Forhold, at en Person skal have Lov til frit at bruge sine Penge, som han vil, uden at hindres deri af Arvingerne. Det er slet ikke sikkert, at Arvingerne overhovedet har gjort sig fortjent til at faa nogen Arv. De har maaske slet ikke været gode ved den efterlevende Ægtefælle, og under alle Omstændigheder mener jeg, at Folk maa have Lov at bruge deres Penge, som de vil og uden Hensyn til, at Arvingerne da muligvis kan faa en mindre Arv end den, som de har sat Næsen op efter. Jeg er bange for, at denne Paragraf vil kunne give Anledning til mange Stridigheder mellem en efterlevende Fader eller Moder og Børnene. Naar der er Udsigt til Arv, bliver Folk ofte helt anderledes, end de ellers er, og jeg kan godt tænke mig, at der kan opstaa mange vanskelige Forhold. Nu er det meget vanskeligt at faa omstødt en Tilladelse til Hensidden i uskiftet Bo, og det skal efter min Mening ogsaa være meget vanskeligt. Naar den efterlevende Ægtefælle hensidder i uskiftet Bo, skal der indrømmes ham Dispositionsret over Formuen. Man bør ikke træffe Regler af Hensyn til, at der muligvis kan være enkelte, som bærer sig mindre godt ad, i hvert Fald maa de Regler ikke være af en saadan Natur, at de i for høj Grad indskrænker den frie Dispositionsret. Derfor er jeg ikke saa glad for § 152, som jeg er for mange af de andre Paragraffer, men vi kan jo overveje, om det er muligt at finde andre Regler at sætte i Stedet.

Jeg har allerede omtalt, at Indtegning i Ægtepagtsbogen bør gøres saa nem og saa billig som muligt, og jeg kunde godt være tilbøjelig til at gaa med til at ned-sætte de Afgifter, der skal betales f. Eks. efter § 161, hvor det bestemmes, at „de befalede Afgifter ved Tinglæsning af Ægtepagter svares fremtidig ved Fremsettelse af Begæring om Dokumentets Indtegning“; i alt Fald kunde man maaske gaa til at graduere dem, saaledes at Betalingen, hvor det drejede sig om ganske smaa Boer, blev meget lav; til Gengæld kunde man maaske nok forsvare at gaa til en noget